ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο πενταμελές τμήμα)
της 30ής Ιανουαρίου 2002 *

Στην υπόθεση Τ-212/00,

Nuove Industrie Molisane Srl, με έδρα το Sesto Campano (Ιταλία), εκπροσωπούμενη από τους I. Van Bael και F. Di Gianni, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον V. Di Bucci, επικουρούμενο από τους A. Abate και G. B. Conte, δικηγόρους, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

που έχει ως αντικείμενο αίτημα μερικής ακυρώσεως της αποφάσεως SG(2000)D/103923 της Επιτροπής, της 30ής Μαΐου 2000, περί εγκρίσεως κρατικής ενισχύσεως ποσού 29 176,69 εκατομμυρίων ιταλικών λιρών υπέρ της εταιρίας Nuove Industrie Molisane, με σκοπό την πραγματοποίηση επενδύσεως στο Sesto Campano (Molise, Ιταλία),

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, M. Βηλαρά, J. Pirrung, A. W. H. Meij και N. J. Forwood, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 25ης Σεπτεμβρίου 2001,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Το πολυτομεακό πλαίσιο περιφερειακών ενισχύσεων για μεγάλα επενδυτικά σχέδια (ΕΕ 1998, C 107, σ. 7, στο εξής: πολυτομεακό πλαίσιο) καθορίζει τους κανόνες

αξιολογήσεως των εμπιπτουσών στο πεδίο εφαρμογής του πλαισίου αυτού ενισχύσεων, οι οποίες χορηγούνται βάσει αυτού.

2 Στο σημείο 3.10 του πολυτομεακού πλαισίου περιλαμβάνεται περιγραφή του τύπου υπολογισμού, με βάση τον οποίο η Επιτροπή προσδιορίζει τη μέγιστη επιτρεπόμενη ένταση μιας κοινοποιηθείσας ενισχύσεως.

3 Ο εν λόγω τύπος υπολογισμού συνίσταται, κυρίως, στον προσδιορισμό της μέγιστης επιτρεπόμενης εντάσεως που εφαρμόζεται επί των ενισχύσεων προς μεγάλες επιχειρήσεις στην υπό εξέταση περιοχή, η οποία καλείται «ανώτατο όριο περιφερειακής ενισχύσεως» (συντελεστής R), όριο το οποίο πολλαπλασιάζεται στη συνέχεια με τρεις συντελεστές, που αντιστοιχούν στην κατάσταση του ανταγωνισμού στον υπό εξέταση τομέα (συντελεστής T), στην αναλογία κεφαλαίου/εργασίας (συντελεστής I) και στον περιφερειακό αντίκτυπο της επίμαχης ενισχύσεως (συντελεστής M). Η μέγιστη ένταση της επιτρεπόμενης ενισχύσεως προκύπτει επομένως από τον ακόλουθο τύπο υπολογισμού: $R \times T \times I \times M$.

4 Σύμφωνα με το σημείο 3.10 του πολυτομεακού πλαισίου, επί του συντελεστή «κατάσταση του ανταγωνισμού» εφαρμόζεται ο διορθωτικός συντελεστής 0,25, 0,5, 0,75 ή 1 με βάση τα ακόλουθα κριτήρια:

«i) Σχέδιο το οποίο θα έχει ως αποτέλεσμα την επέκταση της παραγωγικής ικανότητας σε τομέα που παρουσιάζει σοβαρό πρόβλημα διαρθρωτικής πλεονάζουσας παραγωγικής ικανότητας ή/και κάθετη πτώση όσον αφορά τη ζήτηση
0,25

ii) Σχέδιο το οποίο θα έχει ως αποτέλεσμα την επέκταση της παραγωγικής ικανότητας σε τομέα που παρουσιάζει διαρθρωτική πλεονάζουσα παραγωγική ικανότητα ή/και παρακμάζουσα αγορά και ενδέχεται να ενισχύσει ένα υψηλό μερίδιο στην αγορά
0,50

iii) Σχέδιο το οποίο θα έχει ως αποτέλεσμα την επέκταση της παραγωγικής ικανότητας σε τομέα που παρουσιάζει διαρθρωτική πλεονάζουσα παραγωγική ικανότητα ή/και παρακμάζουσα αγορά
0,75

iv) Δεν αναμένονται αρνητικές επιπτώσεις ως προς τα στοιχεία i έως iii
1,00»

Ιστορικό της διαφοράς

5 Με έγγραφο της 20ής Δεκεμβρίου 1999, που πρωτοκολλήθηκε στη Γενική Γραμματεία της Επιτροπής στις 21 Δεκεμβρίου 1999, οι ιταλικές αρχές κοινοποίησαν στην Επιτροπή σχέδιο ενισχύσεως υπέρ της προσφεύγουσας, το οποίο εμπίπτει στο πολυτομεακό πλαίσιο, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [88] ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1). Το κοινοποιηθέν σχέδιο προέβλεπε τη χορήγηση ενισχύσεως ύψους 46 312,2 εκατομμυρίων ιταλικών λιρών (ITL) στην προσφεύγουσα, με σκοπό την κατασκευή νέας μονάδας παραγωγής «clinker», το συνολικό κόστος της οποίας ανερχόταν σε 127 532 εκατομμύρια ITL.

6 Με έγγραφο της 21ης Ιανουαρίου 2000, η Επιτροπή ενημέρωσε τις ιταλικές αρχές ότι η κίνηση επίσημης διαδικασίας έρευνας, κατά την έννοια του άρθρου 6 του κανονισμού 659/1999, κρίνεται αναγκαία. Επισήμανε στις ιταλικές αρχές ότι εφαρμοστέος συντελεστής ως προς την κατάσταση του ανταγωνισμού είναι ο συντελεστής 0,25, ότι η πρόβλεψη του αριθμού των θέσεων απασχολήσεως που θα δημιουργηθούν δεν είναι επαρκώς τεκμηριωμένη και ότι κατά συνέπεια θεωρεί ότι το σχέδιο ενισχύσεως συνιστά υπέρβαση της μέγιστης επιτρεπόμενης εντάσεως. Κάλεσε ως εκ τούτου τις ιταλικές αρχές να προσκομίσουν συμπληρωματικά στοιχεία.

7 Με υπόμνημα που απηύθυναν στην Επιτροπή στις αρχές Φεβρουαρίου 2000, οι ιταλικές αρχές προσκόμισαν τις συμπληρωματικές πληροφορίες που τους είχαν ζητηθεί.

8 Κατόπιν συνεδριάσεως που έλαβε χώρα στις 23 Φεβρουαρίου 2000 μεταξύ της Επιτροπής και των ιταλικών αρχών, οι ιταλικές αρχές ενημέρωσαν την Επιτροπή, με έγγραφο της 6ης Μαρτίου 2000, ότι «συναινούν στο να εφαρμοστεί συντελεστής 0,75 ως προς την κατάσταση του ανταγωνισμού, προκειμένου να αποφευχθεί η κίνηση επίσημης διαδικασίας έρευνας».

9 Με έγγραφο της 9ης Μαρτίου 2000, οι ιταλικές αρχές διαβίβασαν στην Επιτροπή τους νέους υπολογισμούς της μέγιστης εντάσεως της ενισχύσεως, κάνοντας χρήση του συντελεστή 0,75 όσον αφορά την κατάσταση του ανταγωνισμού, και καθόρισαν κατά συνέπεια το ύψος της σχεδιαζόμενης ενισχύσεως σε 29 176,69 εκατομμύρια ITL.

10 Στις 30 Μαΐου 2000, η Επιτροπή εξέδωσε απόφαση περί μη διατυπώσεως αντιρρήσεων κατά του κοινοποιηθέντος σχεδίου ενισχύσεως (στο εξής: Απόφαση).

11 Η Επιτροπή υπογραμμίζει σχετικά ότι η Ιταλική Κυβέρνηση συμπλήρωσε την κοινοποίησή της, με έγγραφα της 6ης και της 9ης Μαρτίου 2000, και ότι το ποσό της προβλεπομένης ενισχύσεως υπέρ της προσφεύγουσας ανέρχεται σε 29 176,69 εκατομμύρια ITL, για συνολικό κόστος επενδύσεως αποτιμώμενο σε 127 532 εκατομμύρια ITL, ήτοι 15,56 % σε καθαρό ισοδύναμο επιδοτήσεως (ΚΙΕ).

12 Με βάση την αξιολόγηση της κοινοποιηθείσας ενισχύσεως ως προς τα κριτήρια που θέτει το πολυτομεακό πλαίσιο, η Επιτροπή εκθέτει τους λόγους για τους οποίους οι εφαρμοστέοι εν προκειμένω συντελεστές πρέπει να καθοριστούν σε:

— 25 % όσον αφορά τη μέγιστη επιτρεπόμενη ενίσχυση στην περιφέρεια Molise·

— 0,75 για τον συντελεστή Τ, λαμβανομένης υπόψη της καταστάσεως του ανταγωνισμού στην οικεία αγορά·

— 0,7 για τον συντελεστή Ι (αναλογία κεφαλαίου/εργασίας)·

— 1,2 για τον συντελεστή Μ, σχετικά με τον περιφερειακό αντίκτυπο της σχεδιαζομένης ενισχύσεως,

ήτοι συνολικά 15,75 % σε ΚΙΕ (25 % x 0,75 × 0,7 x 1,2).

13 Διαπιστώνοντας ότι το ποσό της ενισχύσεως που η Ιταλική Δημοκρατία σχεδιάζει να χορηγήσει στην προσφεύγουσα είναι επομένως σύμφωνο προς τη μέγιστη επιτρεπόμενη ενίσχυση, η Επιτροπή κήρυξε την κοινοποιηθείσα ενίσχυση συμβατή με την κοινή αγορά βάσει του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

14 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Αυγούστου 2000, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.

15 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 6 Νοεμβρίου 2000, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου επί της οποίας η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της στις 2 Φεβρουαρίου 2001.

16 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 114, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, άρχισε η προφορική διαδικασία επί της αιτήσεως της Επιτροπής να κρίνει το Πρωτοδικείο επί του απαραδέκτου.

17 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2001.

18 Με την προσφυγή της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την Απόφαση μόνο στο μέτρο που η Επιτροπή έκανε χρήση, ως προς τον συντελεστή «κατάσταση του ανταγωνισμού», του διορθωτικού συντελεστή 0,75, αντί του συντελεστή 1, και ως εκ τούτου κήρυξε την ενίσχυση συμβατή μόνο μέχρι το ποσό των 29 179,69 εκατομμυρίων ITL·

— να ακυρώσει τα νομικά και πραγματικά στοιχεία στα οποία στηρίζεται το τμήμα της Αποφάσεως του οποίου ζητείται η ακύρωση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα·

— να διατάξει κάθε άλλο μέτρο κατά νόμο και κατά δικαία κρίση.

19 Με την ένσταση απαραδέκτου, η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

20 Με τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου·

— επικουρικώς, να εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου με την ουσία·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα που προκλήθηκαν από το παρεμπίπτον αυτό ζήτημα.

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

21 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η παρούσα προσφυγή είναι απαράδεκτη.

22 Πρώτον, η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον. Συγκεκριμένα, με την προσφυγή σκοπείται, στην πραγματικότητα, να υποβληθεί στον έλεγχο του Πρωτοδικείου ένα μέτρο η λήψη του οποίου εξαρτάται αποκλειστικώς από τη βούληση του οικείου κράτους μέλους, εν προκειμένω η κοινοποίηση ενισχύσεως ποσού 29 176,69 εκατομμυρίων ITL.

23 Επιπλέον, η ενδεχόμενη ακύρωση της Αποφάσεως δεν θα είχε ως αποτέλεσμα την υποχρέωση των ιταλικών αρχών, ακόμη δε λιγότερο της Επιτροπής, να αυξήσουν το ποσό της εγκριθείσας ενισχύσεως. Συναφώς, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι, μολονότι έχει την εξουσία, στο πλαίσιο της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως, να αναγκάσει ένα κράτος μέλος να μειώσει το ποσό μιας ενισχύσεως που σχεδιάζει να χορηγήσει, αντιθέτως ουδεμία εξουσία έχει να υποχρεώσει το κράτος μέλος να αυξήσει το ποσό της κοινοποιηθείσας ενισχύσεως, ακόμη δε λιγότερο στο πλαίσιο του σταδίου της προκαταρκτικής εξετάσεως. Η κοινοποίηση ενισχύσεως αποτελεί υπό την έννοια

αυτή μια δεσμευτική πρόταση του οικείου κράτους μέλους επί της οποίας η Επιτροπή έχει μόνον την εξουσία να λάβει απόφαση περί μη διατυπώσεως αντιρρήσεων, υπό την επιφύλαξη της κινήσεως της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως.

24 Εν προκειμένω, η επιλογή του συντελεστή 0,75 ως προς την κατάσταση του ανταγωνισμού έγινε ευθέως από τις ιταλικές αρχές. Εφαρμόζοντας τον εν λόγω συντελεστή και μειώνοντας κατά συνέπεια το ποσό της σχεδιαζομένης ενισχύσεως, οι ιταλικές αρχές τροποποίησαν και αντικατέστησαν το αρχικώς κοινοποιηθέν σχέδιο ενισχύσεως. Η Απόφαση εξαρτήθηκε επομένως από την απόφαση των ιταλικών αρχών να τροποποιήσουν την κοινοποίηση κατ' αυτήν την έννοια. Τελικά, κατά την Επιτροπή, η προσφεύγουσα κακώς της προσάπτει ότι επέλεξε ένα πραγματικό και νομικό στοιχείο (τον συντελεστή 0,75), η επιλογή του οποίου εμπίπτει αποκλειστικώς στην αρμοδιότητα του εν λόγω κράτους μέλους.

25 Το γεγονός ότι οι ιταλικές αρχές, τροποποιώντας το κοινοποιηθέν σχέδιο, συμμορφώθηκαν προς τις υποδείξεις των υπηρεσιών της Επιτροπής ουδόλως ασκεί επιρροή, καθόσον η εν λόγω τροποποίηση απορρέει από μια επιλογή που έγινε ελεύθερα από το κράτος μέλος αυτό. Το εν λόγω κράτος μέλος θα μπορούσε να διατηρήσει αμετάβλητο το αρχικό σχέδιο και να προασπίσει τα συμφέροντά του, υποστηριζόμενο από την προσφεύγουσα, στο πλαίσιο της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως. Εξάλλου, σε περίπτωση εν μέρει αρνητικής αποφάσεως, τόσο η Ιταλική Δημοκρατία όσο και η δικαιούχος της επίμαχης ενισχύσεως επιχείρηση θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν έννομο συμφέρον προς άσκηση προσφυγής ακυρώσεως.

26 Δεύτερον, η Επιτροπή φρονεί ότι η προσφεύγουσα, υπό την ιδιότητά της ως δικαιούχου της ενισχύσεως, στερείται ενεργητικής νομιμοποιήσεως, καθόσον η επίμαχη απόφαση είναι θετική ως προς την προσφεύγουσα και δεν τη βλάπτει ευθέως. Αναφερόμενη στην απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Σεπτεμβρίου 1992, T-138/89, NBV και NVB κατά Επιτροπής (Συλλογή 1992, σ. II-2181), η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι το διατακτικό της Αποφάσεως δεν βάλλεται από την προσφεύγουσα. Επιπλέον, οι εκτιμήσεις που περιέχει η Απόφαση, σχετικά με τον προσδιορισμό του διορθωτικού συντελεστή σε 0,75, δεν αποτελούν, εν πάση περιπτώσει, το αναγκαίο για το διατακτικό έρεισμα, καθόσον η Επιτροπή δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να εγκρίνει ενισχύσεις ποσού υπερβαίνοντος εκείνο που κοινοποίησαν οι ιταλικές αρχές.

27 Τέλος, η Επιτροπή προβάλλει ότι το εθνικό δικαστήριο είναι το μόνον αρμόδιο εν προκειμένω, καθόσον μόνον αυτό μπορεί να ελέγξει, κατά το εθνικό δίκαιο, τη νομιμότητα του μέτρου διά του οποίου οι διοικητικές αρχές κοινοποίησαν τη χορήγηση της ενισχύσεως (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Μαρτίου 1978, 123/77, UNICME κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 301).

28 Η προσφεύγουσα αντιτάσσει, πρώτον, ότι έχει έννομο συμφέρον να στραφεί κατά της Αποφάσεως, καθόσον πρόκειται για μη σύννομη απόφαση, η οποία στηρίζεται σε εσφαλμένη εκτίμηση του τύπου υπολογισμού από τον οποίο προκύπτει η μέγιστη ένταση της επιτρεπόμενης ενισχύσεως.

29 Το γεγονός ότι πρόκειται για απόφαση εγκρίνουσα την ενίσχυση δεν ασκεί επιρροή εν προκειμένω. Αφενός, η τροποποίηση της κοινοποιήσεως από τις ιταλικές αρχές δεν είναι στοιχείο ικανό να δικαιολογήσει το να εκφύγει η Απόφαση κάθε έλεγχο νομιμότητας (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 25ης Μαρτίου 1999, T-102/96, Gencor κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-753, σκέψη 45). Συγκεκριμένα, από τη νομολογία απορρέει ότι το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο να εξετάσει κατά πόσον η Επιτροπή τήρησε τους ενδεικτικούς κανόνες που η ίδια επέβαλε στον εαυτό της με μια ανακοίνωση (απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 1996, T-380/94, AIUFASS και AKT κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-2169, σκέψη 57). Αφετέρου, σε περίπτωση ακυρώσεως, η προσφεύγουσα θα έχει τα μέσα, κατόπιν αποφάσεως της Επιτροπής συνάδουσας με την απόφαση του Πρωτοδικείου, να επιτύχει αύξηση της ενισχύσεως από τις ιταλικές αρχές σε επίπεδο αντίστοιχο του αρχικώς προβλεφθέντος ποσού. Έτσι, στο πλαίσιο της τροποποιήσεως της συμβάσεως περί σχεδίου που συνήφθη με τις αρμόδιες αρχές, κατόπιν της Αποφάσεως, προστέθηκε ρήτρα η οποία προέβλεπε ρητώς ότι η μείωση του αρχικώς προβλεφθέντος ποσού είχε προσωρινό χαρακτήρα εν αναμονή της εκβάσεως της δίκης επί της παρούσας προσφυγής.

30 Το επιχείρημα ότι οι ιταλικές αρχές αποφάσισαν οι ίδιες να τροποποιήσουν το ποσό της επιχορηγήσεως για να αποφευχθεί η κίνηση της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως είναι αλυσιτελές. Λαμβανομένου υπόψη του αντικειμενικού χαρακτήρα της εκτι-

μήσεως σχετικά με τον εφαρμοστέο διορθωτικό συντελεστή, μια σε βάθος έρευνα θα ήταν αλυσιτελής, οπότε ουδείς λόγος συνέτρεχε να κινηθεί η επίσημη διαδικασία εξετάσεως.

31 Δεύτερον, η προσφεύγουσα φρονεί ότι νομμοποιείται ενεργητικά και αμφισβητεί το επιχείρημα ότι η Απόφαση δεν την αφορά άμεσα. Η Απόφαση τής προκαλεί ουσιώδη βλάβη στο μέτρο που κηρύσσει την ενίσχυση συμβατή με την κοινή αγορά μόνο για ποσό χαμηλότερο εκείνου που προβλέφθηκε αρχικώς. Συνεπώς, η κατάσταση είναι εντελώς διαφορετική από εκείνη που ίσχυε στην προπαρατεθείσα απόφαση NBV και NVB κατά Επιτροπής, όπου η αμφισβητούμενη αιτιολογική σκέψη δεν αποτελούσε το αναγκαίο για το διατακτικό έρεισμα.

32 Τέλος, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η προσφυγή στα εθνικά δικαστήρια ουδόλως ενδείκνυται, καθόσον, κατά πάγια νομολογία, αυτά δεσμεύονται από την απόφαση της Επιτροπής, οπότε ο δικαιούχος της ενισχύσεως δεν δύναται να αμφισβητήσει τη νομμότητα της Αποφάσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Μαρτίου 1994, C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, Συλλογή 1994, σ. I-833).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

33 Πρέπει να υπομνηστεί ότι το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως που ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο εξαρτάται από την προϋπόθεση να δικαιολογεί ο προσφεύγων έννομο συμφέρον για την ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως (βλ., μεταξύ άλλων, προπαρατεθείσες αποφάσεις NBV και NVB κατά Επιτροπής, σκέψη 33, και Gencor κατά Επιτροπής, σκέψη 40).

34 Εν προκειμένω, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί το διατακτικό της Αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή, βάσει της κοινοποιήσεως των ιταλικών αρχών σχετικά με το υπέρ αυτής σχέδιο ατομικής ενισχύσεως, κήρυξε το εν λόγω μέτρο συμβατό με την κοινή αγορά δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 3, στοιχείο γ', ΕΚ, κατόπιν προκαταρκτικής εξετάσεως και κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4, παράγραφος 3, του κανονισμού 659/1999. Αντιθέτως, η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της Αποφάσεως μόνο στο μέτρο που η Επιτροπή έκανε χρήση, ως προς τον συντελεστή «κατάσταση του ανταγωνισμού», του διορθωτικού συντελεστή 0,75, αντί του συντελεστή 1, και κατά συνέπεια κήρυξε την ενίσχυση συμβατή μόνο μέχρι το ποσό των 29 176,69 εκατομμυρίων ITL.

35 Συνεπώς, πρέπει να προσδιοριστεί αν η προσφεύγουσα, δικαιούχος της επίμαχης ατομικής ενισχύσεως, η οποία κοινοποιήθηκε εγκαίρως από το οικείο κράτος μέλος κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 1, του κανονισμού 659/1999, δύναται παραδεκτώς να προσβάλει το τμήμα αυτό του αιτιολογικού της Αποφάσεως με την οποία η Επιτροπή δηλώνει, κατά το πέρας της προκαταρκτικής της εξετάσεως, ότι δεν διατυπώνει αντιρρήσεις κατά της σχεδιαζομένης ενισχύσεως, χωρίς να θέτει υπό αμφισβήτηση το διατακτικό της.

36 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, συνιστούν πράξεις δυνάμενες να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής ακυρώσεως μόνον οι πράξεις που παράγουν δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να επηρεάσουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος, μεταβάλλοντας σαφώς τη νομική κατάστασή του (απόφαση του Δικαστηρίου της 31ης Μαρτίου 1998, C-68/94 και C-30/95, Γαλλία κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-1375, σκέψη 62· απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Μαρτίου 2000, T-125/97 και T-127/97, Coca-Cola κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-1733, σκέψη 77).

37 Για να προσδιοριστεί αν μια πράξη ή μια απόφαση παράγει τέτοια αποτελέσματα, πρέπει να εξεταστεί η ουσία της (προπαρατεθείσα απόφαση Γαλλία κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 63, και προπαρατεθείσα απόφαση Coca-Cola κατά Επιτροπής, σκέψη 78).

38 Από τα ανωτέρω προκύπτει, ιδίως, ότι το γεγονός και μόνον ότι η Απόφαση κηρύσσει την κοινοποιηθείσα ενίσχυση συμβατή με την κοινή αγορά και συνεπώς δεν βλάπτει καταρχήν την προσφεύγουσα δεν απαλλάσσει το Πρωτοδικείο από το να εξετάσει αν η εκτίμηση της Επιτροπής ότι η οικεία αγορά εμφανίζεται σχετικώς παρακμάζουσα, πράγμα που υπαγορεύει τον συντελεστή 0,75 ως προς τον συντελεστή «κατάσταση του ανταγωνισμού», παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντα της προσφεύγουσας (βλ., κατ' αναλογία, προπαρατεθείσα απόφαση Coca-Cola κατά Επιτροπής, σκέψη 79).

39 Προς τούτο, πρέπει να τονιστεί, κατ' αρχάς, ότι, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του συμβατού προς την κοινή αγορά ενισχύσεως που εμπίπτει στο πολυτομεακό πλαίσιο, ο προσδιορισμός του εφαρμοστέου διορθωτικού συντελεστή ως προς την κατάσταση του ανταγωνισμού προκύπτει από διαρθρωτική και συγκυριακή ανάλυση της αγοράς που εναπόκειται στην Επιτροπή να πραγματοποιήσει, κατά τον χρόνο εκδόσεως της αποφάσεώς της, βάσει των αντικειμενικών κριτηρίων που εκτίθενται στο πολυτομεακό πλαίσιο (βλ., ανωτέρω, σκέψη 4).

40 Εξάλλου, στο μέτρο που η μέγιστη ένταση της επιτρεπόμενης ενισχύσεως προσδιορίζεται με βάση τύπο υπολογισμού ο οποίος περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, ένα διορθωτικό συντελεστή ως προς την κατάσταση του ανταγωνισμού, η εκτίμηση της Επιτροπής σχετικά με τον εφαρμοστέο συγκεκριμένο συντελεστή είναι ικανή να παραγάγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα εφόσον καθορίζει το ποσό της ενισχύσεως που δύναται να κηρυχθεί συμβατό με την κοινή αγορά.

41 Δεν μπορεί πάντως να θεωρείται ότι οι συνέπειες μιας τέτοιας εκτιμήσεως θίγουν τα συμφέροντα της δικαιούχου της ενισχύσεως επιχειρήσεως οσάκις, κατά τη λήξη της προκαταρκτικής εξετάσεως που διενήργησε η Επιτροπή, η μέγιστη ένταση της επιτρεπόμενης ενισχύσεως υπερβαίνει το ποσό της κοινοποιηθείσας από το οικείο κράτος μέλος ενισχύσεως ή ισούται με αυτό. Πράγματι, στην περίπτωση αυτή, η

ενίσχυση που το κράτος μέλος σχεδιάζει να χορηγήσει στη δικαιούχο επιχείρηση κηρύσσεται οπωσδήποτε συμβατή με την κοινή αγορά, αρκεί να πληροί τους όρους εφαρμογής του πολυτομεακού πλαισίου.

42 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η εκτίμηση στην οποία προέβη η Επιτροπή με την Απόφαση, σχετικά με τους εφαρμοστέους διορθωτικούς συντελεστές, μεταξύ άλλων, ως προς την κατάσταση του ανταγωνισμού, την ώθησε να καθορίσει μια μέγιστη ένταση επιτρεπόμενης ενισχύσεως (15,75 % σε ΚΙΕ) υψηλότερη από την ένταση της κοινοποιηθείσας ενισχύσεως (15,56 % σε ΚΙΕ). Δεδομένου ότι η Επιτροπή κήρυξε κατά συνέπεια την κοινοποιηθείσα ενίσχυση συμβατή με την κοινή αγορά, η εκτίμηση, αυτή καθ' εαυτήν, ότι ο εφαρμοστέος διορθωτικός συντελεστής ως προς την κατάσταση του ανταγωνισμού είναι ο συντελεστής 0,75 δεν θίγει τα συμφέροντα της προσφεύγουσας.

43 Το ως άνω συμπέρασμα δεν αναιρείται από το γεγονός ότι, κατά τη διάρκεια του σταδίου της προκαταρκτικής εξετάσεως, οι ιταλικές αρχές τροποποίησαν την αρχική κοινοποίηση με το να προβλέψουν τη χορήγηση στην προσφεύγουσα ενισχύσεως ύψους 29 176,69 εκατομμυρίων ITL, αντί 46 312,2 εκατομμυρίων ITL, για να διασκεδάσουν τις αμφιβολίες της Επιτροπής ως προς το συμβατό του κοινοποιηθέντος σχεδίου με την κοινή αγορά.

44 Πράγματι, στο μέτρο που με την τροποποίηση της κοινοποιήσεως από τις ιταλικές αρχές επιδιώχθηκε να δοθεί απάντηση σε αμφιβολίες της Επιτροπής ικανές να δικαιολογήσουν την κίνηση της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως κατά την έννοια του άρθρου 4 του κανονισμού 659/1999 (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 20ής Μαρτίου 1984, 84/82, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 1451, σκέψεις 14 και 17), αρκεί να επισημανθεί ότι, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν ζητεί την ακύρωση της Αποφάσεως για να επιτύχει την τήρηση των διαδικαστικών εγγυήσεων που προβλέπονται υπέρ των ενδιαφερομένων από το άρθρο 6 του κανονισμού 659/1999, σε περίπτωση κινήσεως της εν λόγω επίσημης διαδικασίας. Με τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε η Επιτροπή, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, αντιθέτως, ότι ουδείς λόγος συνέτρεχε να κινηθεί η ως άνω διαδικασία ως προς το αρχικώς κοινοποιηθέν από την Ιταλική Κυβέρνηση σχέδιο.

45 Κατά συνέπεια, στο μέτρο που η προσφεύγουσα δεν υποστηρίζει ότι η μη κίνηση της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως την έβλαψε, δεν μπορεί να τεκμαίρεται έννομο συμφέρον της προσφεύγουσας να στραφεί κατά της Αποφάσεως για τον λόγο ότι, ως επιχείρηση επωφελούμενη της ενισχύσεως, ήταν ενδιαφερόμενη (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Νοεμβρίου 1984, 323/82, Intermills κατά Επιτροπής, Συλλογή 1984, σ. 3809, σκέψη 16), οπότε θα είχε τη δυνατότητα, σε περίπτωση κινήσεως της διαδικασίας, να υποβάλει τις παρατηρήσεις της στην Επιτροπή όσον αφορά, ιδίως, την κατάσταση στην αγορά ως προς τον ανταγωνισμό.

46 Τέλος, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η ακύρωση της βαλλομένης διαπιστώσεως σχετικά με τον εφαρμοστέο διορθωτικό συντελεστή ως προς την κατάσταση του ανταγωνισμού δεν θα είχε, αυτή καθ' εαυτήν, ως συνέπεια την καταβολή ενισχύσεως υψηλότερου ποσού από εκείνο της ενισχύσεως που αποτελούσε αντικείμενο της Αποφάσεως. Πράγματι, η αύξηση του ποσού της χορηγουμένης ενισχύσεως προϋποθέτει, αφενός, απόφαση των ιταλικών αρχών να χορηγήσουν νέα ενίσχυση και να υποβάλουν νέα κοινοποίηση στην Επιτροπή κατ' αυτήν την έννοια και, αφετέρου, την επακόλουθη κήρυξη εκ μέρους της Επιτροπής αυτού του νέου σχεδίου ενισχύσεως συμβατού με την κοινή αγορά. Τυχόν ακύρωση της Αποφάσεως δεν θα αποτελούσε επομένως εγγύηση για την εκ μέρους των ιταλικών αρχών καταβολή πρόσθετων ποσών στην προσφεύγουσα.

47 Επιπλέον, ανεξαρτήτως της εκβάσεως της δίκης επί της παρούσας προσφυγής, η Απόφαση δεν προδικάζει το αν οι ιταλικές αρχές έχουν τη δυνατότητα να κοινοποιήσουν σχέδιο για τη χορήγηση νέας ενισχύσεως υπέρ της προσφεύγουσας ή να τροποποιήσουν την ήδη χορηγηθείσα σ' αυτήν ενίσχυση. Από τη νομολογία προκύπτει ότι, σε περίπτωση εκδόσεως εκ μέρους της Επιτροπής αποφάσεως εν όλω ή εν μέρει απορριπτικής ενός τέτοιου σχεδίου, η προσφεύγουσα, υπό την ιδιότητά της ως δικαιούχου επιχειρήσεως της σχεδιαζομένης ατομικής ενισχύσεως, νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Σεπτεμβρίου 1980, 730/79, Philip Morris Holland κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 13, σκέψη 5, Intermills κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψη 5, και TWD Textilwerke Deggendorf, προπαρατεθείσα, σκέψη 24).

48 Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από τη μη ύπαρξη εθνικών ενδίκων μέσων ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, αρκεί να υπομνηστεί ότι ένα τέτοιο γεγονός, έστω και αν υποτεθεί αποδεδειγμένο, δεν μπορεί να δικαιολογήσει τροποποίηση του συστήματος των ενδίκων μέσων και διαδικασιών που έχει καθιερωθεί από τη Συνθήκη, μέσω μιας δικαστικής ερμηνείας (διάταξη του Δικαστηρίου της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 26, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 22ας Φεβρουαρίου 2000, T-138/98, ACAV κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. II-341, σκέψη 68). Επιπλέον, έστω και αν υποτεθεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις συμβατικές της υποχρεώσεις έναντι της προσφεύγουσας, ιδίως όσον αφορά το ποσό της κοινοποιηθείσας ενισχύσεως, η επίλυση της παρούσας διαφοράς δεν εμποδίζει τα εθνικά δικαστήρια να επιληφθούν του ελέγχου της νομιμότητας της συμπεριφοράς των εθνικών διοικητικών αρχών με βάση το εσωτερικό δίκαιο.

49 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι, ελλείψει υπάρξεως εννόμου συμφέροντος, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

50 Δυνάμει του άρθρου 87, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει επομένως να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Vesterdorf Βηλαράς Pirrung

Meij Forwood

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Ιανουαρίου 2002.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

H. Jung B. Vesterdorf